

Ian McEwan
planteja conflictes
de parella i morals
amb l'epicentre
d'una jutge
ALBERT SEGURA

Pocs escriptors poden dir que després d'escriure tretze novel·les de gran nivell continuen en plena forma en arribar a la maduresa física i literària. Ian McEwan és un d'aquests escollits. L'autor d'*Expiació* i *Amor perdurable*, dues de les seves obres més rodones, aconsegueix atrapar-nos amb la seva prosa realista, precisa, concreta i directa. Gairebé mai li calen moltes pàgines ni necessita empescar-se artefactes narratius per portar-nos, com qui no vol, a abordar els grans temes, els dilemes que marquen la nostra vida. I ho fa tenint-nos intrigats fins a l'última pàgina.

A *La llei del menor*, la seva nova proposta, McEwan construeix amb habilitat una trama que recorre un cop més al món de la parella: un matrimoni sense fills, que ronda la seixantena, està format per una jutge del Tribunal Superior, especialista en dret de família, i el seu marit, un professor d'història antiga que vol tenir una aventura amb una noia perquè n'està tip de la monotonia conjugal. Com que no vol fe-

La llei contra la fe

rir la seva dona, li demana permís per ser-li infidel perquè creu que ella li dirà que sí. Així doncs, el marit marxa de casa i la jutge s'hi queda, es concentra en la feina, en la burocràcia judicial i els codis legals, fins que un dia li arriba un d'aquells casos que ocupen les portades dels diaris i que ens planteja el nus de la novel·la: un noi de 17 anys està ingressat d'urgències en un hospital. Té leucèmia i necessita urgentment una transfusió de sang però s'hi nega emparant-se en les seves creences: és testimoni de Jehovà. El dilema de la jutge, una

funcionària racional i sensata, acostumada a prendre decisions, interposa la raó contra la fe. I és aquí quan ella dubta. Si el gran tabú del segle XX per a McEwan era el sexe avui l'ha canviat per la fe.

Darrere una senzillesa aparent, *La llei del menor* amaga una intensa profunditat. Les dues trames, la crisi matrimonial i la contraposició entre fe i raó avancen paral·leles. Una de les virtuts de McEwan és documentar-se bé per fer un bon retrat de l'aparell judicial sense la necessitat de perdre's en detalls. Explica en la justa mesura.

Potser cada dia no es pot escriure *Amssterdam* i *Amor perdurable*, però McEwan és una mica com Woody Allen, el que fa, ho fa molt bé. Té un univers singular que reconeixem a *La llei del menor*, una història interessant que es llegeix d'una tirada i que acaba amb una bella evocació d'*Els morts*, de James Joyce. En definitiva, una història que l'encerta en girar entorn del personatge de la jutge perquè els dubtes, la identitat i els conflictes morals formen part de la nostra existència. *

**LA LLEI
DEL MENOR**
Ian McEwan

Traducció:
Albert Torrecasana
Editorial: Anagrama
Barcelona, 2015
Pàgines: 214
Preu: 17,90 euros

ASSAIG

FERRAN AISA

Salvar les paraules en la confusió de Babel

Jordi Martí Font (Marçà, 1969), doctor en filologia catalana, es declara anarquista i independentista. Actualment és conseller de l'Ajuntament de Tarragona per la CUP. Presenta un assaig original que reflexiona sobre temes de rabiosa actualitat. En el primer apartat del llibre, *En aquesta gran època*, manifesta: "Les paraules han esdevingut arma de guerra en aquest combat a mort que els rics d'arreu estan desenvolupant contra la majoria de persones del planeta. Pensar el llenguatge torna a ser bàsic per entendre com és que ens parlen de riquesa i tenim

pobresa i, cada cop, més misèria." Martí dóna la volta a les paraules per saber què vol dir cada mot en el món actual i ho fa seguint els paràmetres que ens fan viure enganyats pensant que la llibertat és la llibertat dels mercats.

També és conscient que el passat pot construir el futur. En l'apartat *Dos de tres* es mostra capficat en la contaminació de la llengua des de la Bíblia, amb Babel, i la confusió de les paraules. Per arrodonir la seva tesi, arplega al seu costat pensadors, publicistes i creadors universals que han fet servir les paraules per a un o un altre ús,

de Sòcrates a Hanna Arendt, passant per Plató, Montaigne, Maragall, Sartre, Goebels, Bretch, Orwell, Fuster...

Finalment, a *Tres de tres*, l'autor inicia el seu diccionari. La primera paraula és *Acomiadar* i la darrera *Zapata*; entremig, podem llegir les definicions d'*Anarquia*, *Anticapitalistes*, *Catalunya*, *Classe Obrera*, *Independència*, *Poeta*, *Somiar*, *Utopia*, *Vaga*... Jordi Martí Font, com un emulador de Chomsky o Galiano, recupera les paraules i tal vegada pretén salvar el mots en el sentit d'Espriu de la voracitat del capital globalitzador del neoliberalisme. *

**EN AQUESTA
ÈPOCA...
LES PARAULES
SÓN PUNYS**
Jordi Martí Font
Editorial: 1979
Barcelona, 2015
Pàgines: 203
Preu: 14 euros